

Piše:
ANGELIKA MARKIČ

»Vodi me misel, da se je v življenju treba boriti in slediti svojim sanjam. Pogostokrat pa je za srečo dovolj tudi samo vonj po jajcu, ki se kuha v vreli vodi, topel objem ljubljene osebe, glasba iz vsega sveta ali mehka odeja na nedeljsko jutro. Tako malo, da začutiš, kako je ta svet lahko tudi lep.«

MLADINA DRAGA, DELAJ NA VZTRAJNOSTI

Sedim pred praznim zaslonom. In gledam v bel list papirja. Panika se počasi pomirja. Le kaj naj napišem, da bo jim všeč? Le kaj naj napišem, da članka ne bodo vrgli »preč«? Jih rime odvrnile bodo od branja mojega vsesplošnega bahanja?

Spomin mi seže tri leta nazaj, ko naravo obarval zeleni je maj. Ob gledanju serije Igra prestolov, zagledam ljudi, ki tam so kar v tri dni (uradno zato, da prizor bolj zaživi).

Na internetu najdem članek, ki opisuje omenjene serije nastanek. V Dubrovniku takih ljudi kar mrgoli, ki radi pomagali bi Kraljevemu pristanku, da pristnost dobi. Po formalni izobrazbi potrebe ni, statirajo lahko prav vsi.

Kmalu pogledam si film Slovenka, kjer protagonistka zgodbe je mlada izgubljenka. Na vrsti prizor je, ki ekipa ga je na Filofaksu posnela, v meni pa pravičniška dilema se je vnela. Izbor ljudi, ki so tam v tri dni, mi nemalo smrdi. Krščen Matiček! Tej skupini manjka en

invalidski voziček. Saj študentje FF-ja navajeni so, da občasno jih tudi povozijo. V dvigalu vedno godrnjajo, ker prav je, da gibalno oviranim študentom prednost dajo. Upoštevanje naravnega okolja Filozofske fakultete ni vredno za noht najboljše francoske gosje paštete!

Odločim se, in ob tem prav nič ne zardevam, moje poslanstvo je, da filmske prizore snemam. Prosim znance, ki to počeli so nešteto krat, da pokažejo pot mi do pravih vrat. Začne pisanje nešteti se e-sporočil, to pravi vztrajnostni je drill. Statirala bi, če lahko, dajte, odprite drugačnosti svojo glavó. Trenutno potrebe po vozičkih ni, vsekakor pa v naši bazi si. A jaz zaman njihov klic pričakujem, nad to dogodivščino že skoraj obupujem. Nekega dne pa moje oko zasluti, da njegovi lastnici morda priložnost se ponudi. Svojo »ta zadnjo« pokonci spravim in na casting call za model za dlani se javim. Koliko si stara? Kaj v prostem času

počneš? Kaj tvojim nogam povzročilo je crash? Ob pripombi neumestni se ne zmedem, še bolj me podžge, da strah pod preprogo pomedem. Samozavestno dvignem glavó in odločno pogledam v kamero.

A iz tega na koncu ni nič, na mojih dlaneh nepotreben cerebralski je kič.

Kmalu pride junijski čas, obdobje ko (ne)znanje pokaže svoj pravi obraz. Pred menoj je knjiga za zadnji izpit, še malo pa grem možgane na morje spočit. Vzamem si pet minut za odmor (saj veste- Facebook), da olajšam si ta nečloveški napor.

Naenkrat zagledam casting poziv, ki duha, zamorjenega od ponavljanja, mi je poživil.

Mladina draga, delaj na vztrajnosti!

Iščemo mlado dekle, ki skozi življenje na invalidskem vozičku gre. Čas nas priganja, zato prijavi naj se brez odlašanja, naj komarjev, ki značilni so za letni čas, ne odganja.

Odločim izkoristiti se priložnost, že dolgo mesecev čakam na to enkratno možnost. V pol ure odgovor dobim. Sprašujejo me, če naslednjo nedeljo se kam selim. Snemanje sicer ni za televizijski ekran, a potekalo bo ves nedeljski dan. Zato pomembno je, da predčasno ne mudi se mi stran.

Ponudbo sem sprejela, vesela, da v uspeh sem skoraj vedno verjela.

V nedeljo zjutraj svetovala mi je stilistka in postala sem čisto prava statistka.

Od tega minilo je že leto. Zadnjič pa odprem zavihek »Prejeto«.

Prosim, povej, če imaš čas v nedeljo, in naši ekipi zopet izpolni željo.

Niti za trenutek nisem podvomila, njihovim navodilom takoj sem sledila.

Nauk te zgodbe torej se glasi: mladina draga, delaj na vztrajnosti!

MIEL®

OMRON

Elementi in sistemi za industrijsko avtomatizacijo

MIEL, d.o.o. / Efenkova 61 / SI-3320 Velenje / Slovenija
T +386 3 77 77 000 / F +386 3 77 77 001 / E info@miel.si / S www.miel.si

*Članek je Angelika objavila tudi glasilo Društva študentov invalidov